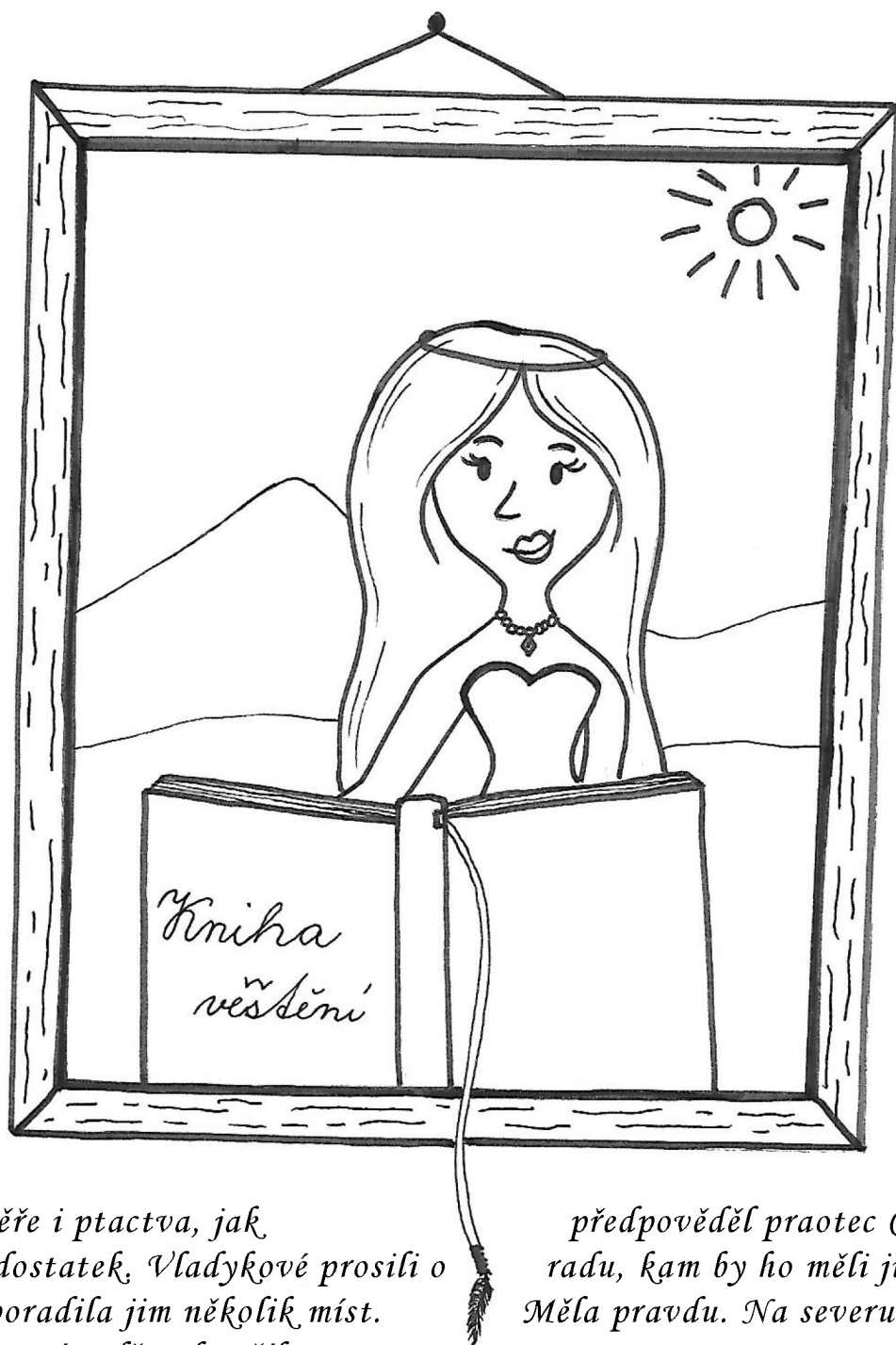

Libušina proroctví

Hned po svatbě vzala Libuše Přemysla do hluboké síně pod zemí. Zde byl poklad, který teď už patřil i jemu. Tento poklad zasvítí a otevře se, až bude v Čechách největší bída a nouze. Po jeho otevření bude zase všeho dostatek. Hned jak Přemysl začal vládnout, vydal mnoho nových zákonů, kterým vedl svůj lid. Libuše mu moudře radila a vše spolu vždy probrali. I tak jí ale zbylo více času na věštění. Jednou se takhle podívala z Vyšehradu na druhý břeh Vltavy a proročkovala: „Vidím město veliké, jehož sláva hvězd se bude dotýkat.“ Řekla, že v těchto místech potkají člověka, který tesá práh domu, tam ať vystaví hrad a nazvou ho Praha.

V zemi byl dostatek mezu, předpověděl praotec Čech. Kovů zde byl ale radu, kam by ho měli jít hledat. Libuše začala věstit. Měla pravdu. Na severu bylo olovo a cín, na jihu zlato

zvěře i ptactva, jak nedostatek. Vladykové prosili o a poradila jim několik míst. a na západě pak stříbro.

Libuše ráda sedávala na břehu Vltavy. Jednou zde takhle seděla a dívala se do jejího proudu. Spatřila zde budoucnost svého národa – požáry, boje a bídu. Ponořila zde zlatou kolébku svého prvorozeného syna a proročkovala, že až tyto těžké časy nastanou, kolébka se vynoří a budou v ní kolébat toho, kdo vlast zachrání. Když tyto těžké časy nastaly, kolébka se vynořila a rostla s dítětem, až vyrostla ve zlaté lože. Dítě vyrostlo v muže, který se stal „otcem vlasti“ jehož čarovné lože bylo na Karlštejně. Po jeho smrti zlaté lože zmizelo a ponořilo se zpět do vody jako kolébka, kde čeká a čeká.

O Bivojovi

Po Krokově smrti českému lidu vládla jeho nejmladší dcera Libuše. Vládla na Vyšehradě, kde měla krásnou zahradu. Jednoho dne jí přijela navštívit její sestra Kazi. Když společně kráčely zahradou, uslyšely křik a volání. Zbystřily a poslouchaly, co se děje. Zanedlouho k nim přispěchal správce hradu a řekl jim, že se musí běžet podívat, co se to děje na nádvoří. Když tam sestry dorazily, uviděly velkého statného muže, jak nese na zádech tolik obávaného kance.

Musel ho tedy vzít za uši, aby se nemohl bránit. Přehodil si ho přes záda a pak už jen rychle spěchal s kancem na nádvoří. Po Libušině souhlasu tak Bivoj divokého kance probodl oštěpem před zraký spoustou lidí. Jeho oštěp to však nebyl, musel si ho vypůjčit. Ten svůj v zápalu boje ztratil.

Po tomto odvážném skutku se začalo slavit. Jídla a pití bylo plno.

Muž se představil jako Bivoj. Vysvětlil kněžně a její sestře, že už se nemohl dívat na to, jak kanc všechny v okolí sužuje, vše ničí a dělá si, co se mu zachce, a tak se na kance vypravil. Kněžna a všichni kolem byli nadšeni a chtěli vědět, jak to Bivoj dokázal. Vylíčil jim tedy svůj příběh, jak ho kanc překvapil a on nestačil ani použít oštěp.

Hlavně medoviny, která se v té době hodně pila. Bivoj však nejedl ani nepil, musel stále myslet na Libušinu sestru Kazi. Kazi se Bivoj také zalíbil. Z vděku, za tak odvážný čin, dostal Bivoj krásný pás. Tento pás vybírala Kazi nejen z vděku, ale také z lásky. Nakonec se Bivoj už do své dědiny nevrátil, ale odešel s Kazi na její hrad, kde se pak také vzali.

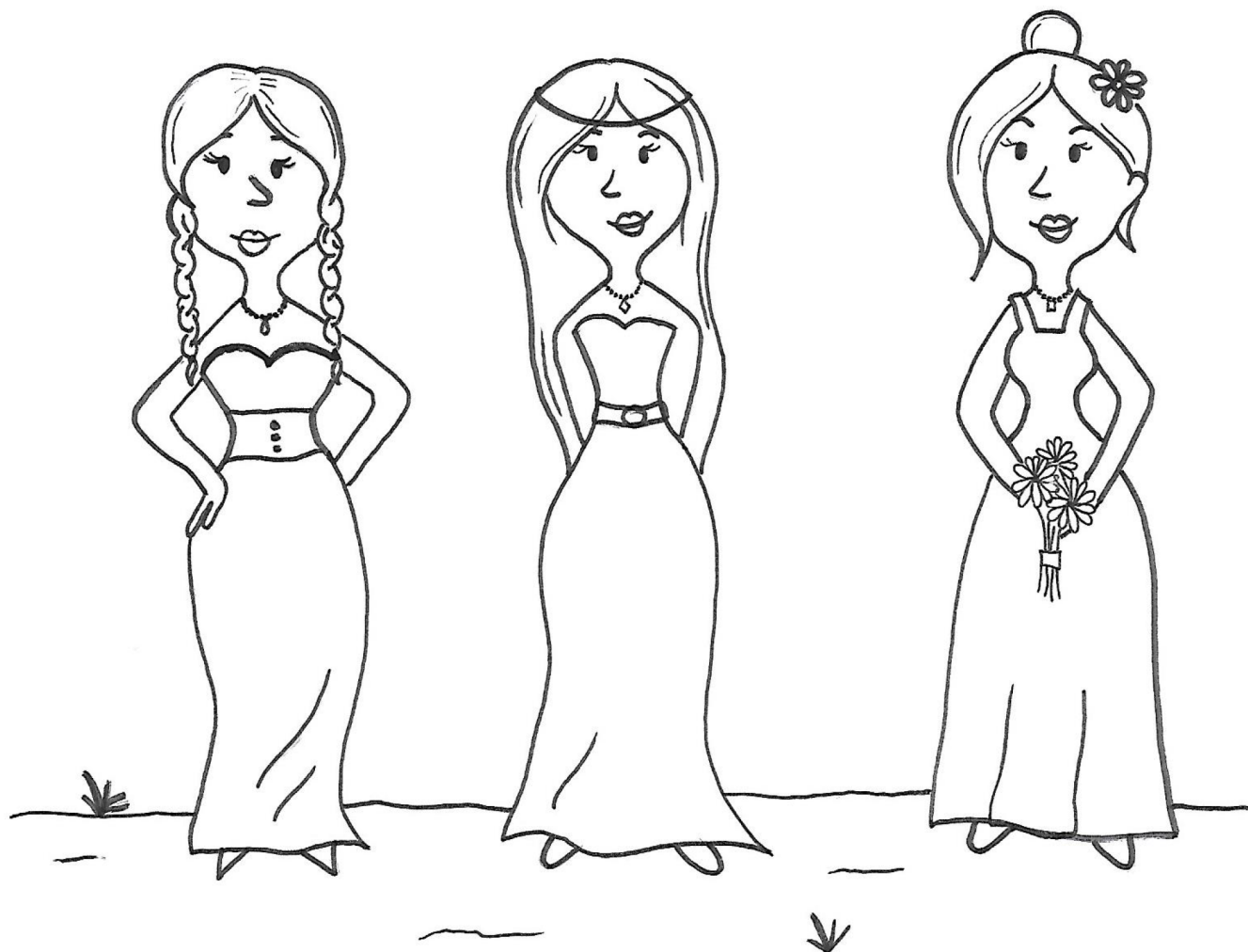

O Krokovi a jeho dcerách

Teta

Libuše

Kazi

Po smrti vojvody Čecha neměl kdo českému lidu vládnout. Obrátili se proto na vojvodu Kroka, kterého měl lid rád. Byl to moudrý muž, za kterým si lidé chodili pro pomoc. Byl spravedlivý, dokázal rozsoudit jejich rozepře a vždy všem moudře poradil. Aby měl k lidu blíže, přesídlil na Budeč. Měl tři dcery – Kazi Tetu a Libuši. Kazi se nejvíce zajímala o různé bylinky, koření a jejich léčivou moc. Pomáhala tak lidem, když měli bolesti a hojila jim rány. Teta nechala postavit hrad, který se jmenoval po ní a přemýšlela zde o moci božstev. Nejmladší z nich byla Libuše, kterou měl lid nejraději. Byla krásná, dobrosrdečná a velice chytrá. Není tedy divu, že po Krokově smrti se ujala panování právě ona. Za Krokoví vlády se také začalo rozhodovat o našem budoucím hlavním městě. Několik dní Kroka nikdo neviděl, když se konečně objevil, měl rozhodnuto-pravý břeh Vltavy je ten pravý. Vystavěl zde hrad odkud začal vládnout. Hrad byl pojmenován podle své polohy a dostal název Vyšehrad.

O Libuši

Tak jako kníže Krok, tak i jeho dcera Libuše moudře radila a soudila spory. Jednou k ní na Vyšehrad přišli dva sousedé, kteří se přeli o pole. Libuše se zamyslela a dala za pravdu mladšímu z nich. Starší se však velice rozčílil a začal křičet, že to není spravedlivé a byl nespokojený, že je soudí žena. Řekl: „Běda mužům, kterým žena vládne!“ Libuši to překvapilo a bylo jí to líto. Co jí ale mrzelo více, bylo, že se jí nikdo z přítomných nezastal. I když byla v šoku, zachovala chladnou hlavu a řekla, že souhlasí. Ať si lid tedy zvolí nového vojvodu, kterého si ona vezme za muže. Hned po skončení soudu se šla Libuše modlit k bohům, hlavně k soše boha Peruna – hromovládcí. Svolala své dvě sestry a celou noc se s nimi radila. Nikdo k nim nesměl, a co všechno si říkaly, se také nikdo nedozvěděl. Když přišel ten osudný den, nechala Libuše svolat na Vyšehrad celý národ. Zeptala se, jestli chtějí poradit s volbou nového vojvody. Libuše jim ve volbě tedy poradila a řekla, že nový vojvoda bydlí daleko za lesem a orá zde se dvěma voly. Imenuje se Přemysl. Aby ho poznali, dala jim na cestu svého běláka. Řekla jim, že je kůň povede a až nového knížete potkají, kůň před ním hlasitě zařehotá. Muži se tedy vydali na cestu.

O Přemyslovi

Na cestě do Stadice následovali vladykové bělouše, který přesně věděl, jakou cestou jít. Když do města dorazili, potkali malého chlapce, který jim řekl, kde najdou Přemysla. Ukazoval na nedaleká pole, že prý zde Přemysl pohání své voly. Vladykové předstoupili před Přemysla s knížecím rouchem a řekli mu, o co se jedná.

Přemysl je vyslechl, zabodl lískový prut do země a odehnal voly. Ty se rozeběhly a zmizely ve skále, která se za nimi hned zavřela. Přemysl promluvil k poslům, že prý je škoda, že přišli ráno. Nestačil doorat a díky tomu bude prý v zemi často hlad. Mezitím začali na prutu pučet pupeny, a nakonec zde

vyrostly
ořechy.

Bylo to zvláštní, byl podzim. Přemysl obrátil pluh a na radli... .. ostřel. Nabídl chléb i vladykům. Ty hned mysleli na Libušina proroctví. Předpověděla totiž, že Přemysl bude jíst u železného stolu. Když jedli, uvadly na prutu dvě ratolesti. Ta jedna však rostla dál a dál. Vladykové se tázali, co to znamená. Přemysl jim vysvětlil, že z jeho pokolení začnou mnozí panovat, ale pouze jediný vladař zůstane. Také je zajímalo, proč Přemysl jí na železném pluhu. Odvětil, že jeho rod bude železný ve vládě. Je třeba vážit si železa. V době míru je nutné s ním orat a v době bojů se s ním chránit před nepřítelem. Pak Přemysl vyskočil na bělouše a společně se všichni vydali k Vyšehradu. S sebou si vzal kabelu a střevíce z lipového lýka. Aby prý jeho potomci věděli, odkud pocházejí a byli vždy skromní a pokorní. U Vyšehradu je už vítala Libuše. S Přemyslem se neviděli poprvé. Vidali se už jako malí na Budči. Všichni oslavovali nového knížete, ale také jednu z těch nejslavnějších svateb, co kdy v Čechách byla.

Praotec Čech[✓]

Tato legenda vypráví o zrození českého národa. Vše začalo v původní zemi Slovanů, u řeky Visly, kde se mezi rody strhly krvavé boje. Žili zde dva bratři mocného rodu – vojvodové Čech a Lech, kteří se rozhodli ze země odejít. Chtěli najít novou zemi, kde by mohl jejich lid pokojně žít. A tak šli.

Nakonec se tedy rozhodl zde zůstat a promluvil ke svému lidu: „To je ta země zaslíbená, zvěře a ptactva plná, medem oplývající...“ Lidé byli nadšeni. Jediné, co chybělo, bylo jméno této země. Lid se rozhodl pojmenovat zemi po praotci Čechovi a dal jí jméno Čechy. Hora, pod kterou se usadili, dostala název Říp.

Cesta byla však nekonečná a všichni byli velice unaveni. Došli k jakési hoře, kde se rozhodli si odpočinout. Praotec Čech vystoupal na horu, aby se podíval, kudy dál. Rozhlédl se ale a byl překvapen, jak krásná příroda byla kolem, nikde ani stopy po lidském osídlení.

